

[Kofod-Svendsen]

16, 17 mio. mennesker i verden, som ikke kan bo i det land, i det område, hvor de er født og opvokset.

Det første, vi må gøre, er bl.a. gennem vores bistandspolitik at understrege menneskerettighedsaspektet, så de tyranner, der findes – og der findes desværre stadig mange af dem – kan få mindsket deres indflydelse til gavn for dem, der er forfulgt. Men selv om vi gør aldrig så meget forebyggende, er der nogle, som kun kan leve et liv i ægte frihed og fred ved at flygte, og det er i det lys, vi skal udforme vores udlændingepolitik.

Når det er sagt, skal jeg tilføje, at vi samtidig skal udforme den, så vi hjælper dem, der har størst behov for hjælp. Og for så vidt angår de gode regler, som vi har, og som bliver misbrugt af få, ja, dér skal vi hindre misbrugene. Det er også til gavn for de mange, som har brug for det, der er meningen med de flygtningeregler, vi opstiller.

Det er i det lys, vi skal se det, og er der tale om nogle utilsigtede brug, så skal vi fjerne dem. Men det gælder samtidig, at enhver lov jo er en gennemsnitsbestemmelse, og vil man gerne gøre den god for nogle grupper, er der en risiko for, at nogle andre kan overudnytte den. Hvis man især vil satse på overudnyttelsen, misbrugene, og sige, at dem skal vi til livs, så kan man gøre loven for restriktiv over for andre grupper, så nogle kommer i klemme.

Og det er i denne balancesituation vi står, når vi skal drøfte udlændingelov, når vi skal drøfte skattelove, sociallove og lignende love. Hvis man i den grad bliver paralyseret af misbrug, mener jeg, man kan lave for kraftige stramninger. Men omvendt, hvis man slet ikke tør lave nogle stramninger, vil man også kunne stille for mange ressourcer til rådighed for misbrug. Det er med denne overordnede målsætning, jeg vil kommentere nogle af forslagene, som regeringen er kommet med. Jeg hilser også velkommen, at det forslag til kvotestyring, som vi debatterede i efteråret, er taget ud.

Så er jeg ligesom de tidligere ordførere meget optaget af, hvordan vi kan forkorte sagsbehandlingstiden, for her står vi over for en udfordring, hvor man både af menneskelige og økonomiske grunde bør afkorte sagsbehandlingstiden. Jeg er med i et lokalt flygtningearbejde, og for godt en uge siden var jeg sammen med en, som var kommet hertil for ca. 2 år si-

den, og vedkommendes sag var endnu ikke færdigbehandlet. Det er en belastning for den pågældende, men det er også dyrt.

Vi er alle sammen enige om, at vi må afkorte sagsbehandlingstiden, men det er sværere end som så, for vi vil også gerne stå vagt om en række retsgarantier og give nogle ankemuligheder. Det betyder, at vi i første omgang må stille nogle flere ressourcer til rådighed, som kan betyde en besparelse på længere sigt. Vi må også se på ankemulighederne, og jeg tror, at vi i højere grad, end vi har gjort, skal lade Flygtningenævnet have den endelige afgørelse. Den flytning til Justitsministeriet, der skete i 1986 af Flygtningenævnets kompetence med hensyn til udvisning, mener jeg det er rigtigt at flytte tilbage til nævnet.

Så har jeg, som også bl.a. fru Birthe Rønn Hornbech var inde på, med interesse bemærket, at den nuværende ombudsmand selv har gjort sig til talsmand for, at man ikke skulle kunne anke en afgørelse i Flygtningenævnet over for ombudsmanden. Jeg tror, vi kunne afkorte sagsbehandlingstiden ved at lytte til det kloge forslag, som er kommet fra ombudsmanden selv. Som fru Birthe Rønn Hornbech nævnte det, har vi fået en afhandling om det i Retsudvalget – jeg tror, det var så sent som i går. Det synes jeg vi skal overveje. Vi kan oven i købet gøre det, uden at vi behøver at have nogen som helst debat om, at man herved afskærer ombudsmanden fra nogle muligheder, idet det er et forslag, han selv har fremsat.

Så kan vi også vurdere Flygtningenævnets sammensætning, om man i højere grad end nu, hvor der er en dommer som formand, skulle inddrage dommere, så det i endnu højere grad blev markeret, at der her er tale om en dømmende myndighed, at det ikke bare er domstolslignende, men at det i højere grad er en domstol – altså om der i stedet for ministerielle repræsentanter i højere grad skulle være nogle dommere. Så er spørgsmålet, om vi har dommerressourcer til det. Tiden ville være den samme, hvad enten det var en repræsentant fra Socialministeriet, Udenrigsministeriet, Justitsministeriet eller en dommer. Men hvis det i højere grad var dommere, var det i hvert fald endnu en begrundelse for, at der ikke var nogen yderligere ankemulighed. Jeg synes, vi skulle se på det.